

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Credința noastră

17. Înălțarea Domnului la cer și Pogorîrea Duhului Sfânt

a) După Învierea Sa, Domnul nostru Iisus Hristos s-a arătat Sfinților Apostoli de mai multe ori spre a-i încredința că El este viu și a-i întări în credință. Când s-au împlinit 40 de zile Iisus s-a înălțat la cer. Înainte însă de înălțare, El le-a spus să rămână în Ierusalim, ca să primească „făgăduința Tatălui”, adică revărsarea Duhului Sfânt: „veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi și veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeia și Samaria și pînă la marginea pămîntului” (Fapte Ap. 1, 4, 8). Aceste zicînd „s-a înălțat la cer” (Luca 24, 51). Și s-au arătat „doi bărbați în veșminte albe” care au spus Sfinților Apostoli să nu mai caute pe Iisus la cer, pentru că El va veni iarăși (Fapte Ap. 1, 11). Când? La sfîrșitul veacurilor, pe care nu-l știe nimeni, fără numai Tatăl (Matei 24, 36). Și ucenicii s-au întors în Ierusalim „așteptînd cu un cuget în rugăciune și în cerere” pogorîrea Duhului Sfânt peste dînșii (Fapte Ap. 1, 12—14).

„Înălțarea la cer” a lui Iisus nu trebuie înțeleasă ca o înălțare a trupului pînă la o înălțime, la care nu mai poate fi văzut. Noi știm că trupul lui Iisus cel înviat nu mai era trup de carne și sînge, ci trup spiritualizat, trup nemuritor, care a ieșit din mormînt, piatra fiind pe mormînt și pecetea nestrucată.

„Cerul” nu e cerul văzut, pe care ziua strălucește soarele, noaptea strălucesc stelele și luna, nu e undeva printre stele în depărtări neajunse și nînchinate, ci e un cer spiritual, care nu cade sub simțuri, deci e nevăzut. „Înălțarea la cer” înseamnă că Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, a trecut cu trupul din starea lui pămîntească, în starea de transfigurare, de îndumnezeire, pe care n-o „cunoaștem” decît prin credință.

Prin înălțare, Iisus, Cel ce s-a „coborît” pe pămînt luînd chip de om (a viețuit ca om, a pățimînt, a fost răstignit și îngropat), s-a „înălțat” iarăși „de-a dreapta Tatălui”, adică întru mărirea dumnezeiască. Este ceea ce spune Iisus în rugăciunea către Tatăl, rostită înainte de patimă: „Părinte... „eu te-am proslăvit pe tine pe pămînt, lucrul pe care mi l-ai dat să-l fac, l-am săvîrșit; și acum proslăvește-mă, Părinte, la tine însuși, cu slava pe care am avut-o la tine mai înainte de a fi lumea” (Ioan 17, 4—5). Adică: Iisus, Fiul lui Dumnezeu, a împlinit voia Tatălui prin faptul că — pentru mîntuirea lumii — a primit să se întrupeze, să propovăduiască, să se jertfească — luînd asupra Sa povara păcatului și osînda morții —, să învieze, dărîndu-ne o viață nouă, viață veșnică. Acum — după ce a săvîrșit lucrarea mîntuirii noastre, ne-a împăcat cu Dumnezeu-Tatăl și ne-a deschis iarăși „răul” viețuirii în Dumnezeu, El se întoarce la Tatăl, întru mărirea de Fiu, pe care o are din veșnicie, ca „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”. El „s-a pogorît din ceruri”, adică de la Tatăl, ca să ne mîntuiască, și după împlinirea acestei misiuni — „s-a suit la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui” întru mărirea veșnică (Credeul, art. 2, 3, 6).

Se pare că Iisus se desparte de noi, ne lasă „orfani” (Ioan 14, 18). Iisus însă făgăduiește că Tatăl va trimite — prin El — pe Duhul Sfânt, „care de la Tatăl purcede” (Ioan 14, 16—17—26). Astfel, datorită jertfei lui Iisus Hristos, morții, învierii și înălțării Lui, vom primi pe Duhul Sfânt, întru care avem viață, care va sălășlui în noi, împreună cu Tatăl și cu Fiul (Ioan 14, 23, 26).

b) Și făgăduința s-a împlinit. Căci la cincizeci de zile după înviere (la zece zile după înălțare), cînd „toți apostolii” erau „adunați la un loc” „s-a pogorît Duhul Sfânt peste ei și „s-au umplut toți de Duhul Sfânt”. Pogorîrea Duhului Sfânt a fost însoțită de „sunet ca de suflare de vișor ce vine repede” și de limbi „ca de foc”, care „au șezut pe fiecare din ei”, și Sf. Apostoli „au început a grăi în alte limbi, precum le da lor Duhul a grăi” (Fapte Ap. 2, 1—4).

Lucrul principal aici este pogorîrea Duhului Sfânt, umplerea Sfinților Apostoli de harul dumnezeiesc. Sunetul ca de suflare de vișor, limbile ca de foc — sînt secundare. Chiar și darul grăirii în limbi nu e legat în chip necesar de pogorîrea Duhului Sfânt, ci e legat de faptul că Sf. Apostoli, care nu cunoșteau decît limba ce o știau din familie, fiind trimiși să propovăduiască Evanghelia aveau nevoie să vorbească fiecare în una sau alta din limbile lumii. Odată ce Evanghelia a fost tradusă în limbile popoarelor, nu mai era nevoie ca Duhul Sfânt să „învețe” limba poporului pe cei ce propovăduiau Evanghelia la acel popor.

Principiul la pogorîrea Duhului Sfânt este faptul că Sf. Apostoli au primit harul divin, au fost îmbrăcați „cu putere de sus” (Luca 24, 49) și au început să propovăduiască Evanghelia lui Hristos, spre mîntuire tot celui ce primește cu credință această propovăduire. Duhul Sfânt le-a dat curaj, le-a adus aminte toate cîte i-a învățat Iisus, le-a dat putere de a propovădui (Ioan 14, 26), de a săvîrși Botezul, Sfînta Liturghie (Euharistie) și alte Sfînte Taine și de a conduce pe cei cîi credeau în Iisus Hristos (Faptele Apostolilor 2, 14, 41—46). Acum se împlinesc cuvintele spuse de Iisus după înviere Sfinților Apostoli: „Drept aceea mergînd învățați toate neamurile, botezîndu-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sf. Duh, învățîndu-i să păzească toate cîte am poruncit vouă. Și iată eu cu voi sînt pînă la sfîrșitul veacului. Amin” (Matei 28, 19—20). Într-adevăr, Sf. Apostol Petru (cu cei unsprezece) a grăit mulțimilor despre viața, moartea, învierea și înălțarea lui Iisus Hristos de-a dreapta Tatălui, Iisus care a revărsat peste ei pe Duhul Sfânt și despre mîntuirea în Hristos-Domnul (Fapt. Ap. 2, 14—39). Și „ca la trei mii de suflete” au primit „cu dragoste cuvîntul” și „s-au botezat”. Așa a apărut prima comunitate creștină, așa a apărut Biserica lui Hristos. Și în fiecare zi se adăugau Bisericii noi credincioși prin lucrarea Sfinților Apostoli (Fapt. Ap. 2, 41—47).

Așadar mîntuirea s-a desăvîrșit prin voia Tatălui, pe care a împlinit-o Fiul, iar Duhul Sfânt o lucrează în Biserica Domnului pentru toți cei ce cred în Dumnezeu-Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh, în Evanghelia Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Mărire Ție, Părinte Sfinte, că din dragoste față de noi păcătoșii ai trimis pe Fiul Tău în lume, și l-ai dat ca tot cel ce crede întru sine să nu piară, ci să aibă viață veșnică (Ioan 3, 16). Mărire Ție, Iisuse Hristoase, Fiul Tatălui celui veșnic, că ne-ai mîntuit și ne-ai deschis iarăși porțile veșniciei. Mărire Ție Duhule Sfinte, cel purcător din Tatăl și trimis lumii de Tatăl prin Fiul, că prin Tine viază Biserica, și noi am devenit mădulare ale Bisericii, fii ai Tatălui, purtînd chipul Fiului, căci Tu ești Duhul cel de viață dătător.

† NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

Cu privire la pocăință

Cel dintîi cuvînt cu care și-a început Sf. Ioan Botezătorul predica sa în pustia Iordanului a fost: „Pocăiți-vă!” (Matei 3, 1—3). Primul cuvînt de învățătură rostit de Mîntuitorul în fața poporului, cînd și-a început activitatea Sa mîntuitoare a fost: „Pocăiți-vă!” Sf. Apostol Petru în cea dintîi predică ținută, după ce Duhul Sfânt a coborît peste apostoli în chip de limbi ca de foc, a chemat poporul să meargă după Hristos-Domnul prin cuvîntul: „Pocăiți-vă!”

Cuvîntul: „Pocăiți-vă!”, prin care ni s-a vestit începutul mîntuirii, a ajuns însă să fie răstălmăcit uneori într-un înțeles străin de voia celor care l-au rostit prima dată.

Pentru a ne feri de înțelesuri greșite, pierzătoare de suflet, de la început trebuie să spunem că „pocăința” înseamnă pentru adevărații creștini trezirea conștiinței și vederea păcatului din noi înșine. Să te vezi pe tine așa cum ești, un păcătos, să ai părere de rău pentru păcatele făcute și să te hotărăști pentru o viață nouă, plăcută lui Dumnezeu.

Pentru ca pocăința să fie deplină, spre mîntuirea noastră și folosul celor din jur, Domnul nostru Iisus Hristos a ridicat-o la treapta de taină, căci la ea lucrează și Dumnezeu, nu numai credinciosul. Acesta recunoaște păcatul, știe că prin el s-a depărtat de Dumnezeu, îl mărturisește și ia hotărîrea de îndreptare. Dumnezeu iartă păcatele mărturisite prin preot și revărsă harul mîntuitor, care face pe cel pocăit să fie smerit și niciodată să nu se laude, nici cu faptele sale și nici cu înțelepciunea sa, ci, dimpotrivă, recunoscîndu-și permanent starea de nedesăvîrșire, se străduiește zi de zi și an de an să devină, cu ajutorul lui Dumnezeu, tot mai bun, mai drept, mai cinstit, mai blînd ș.a.m.d.

Așadar, cuvîntul „Pocăință” sau „pocăiți-vă!” nu înseamnă nicicum a ieși din sinul Bisericii, a lepăda Sf. Taine și tradiția, a citi din Scriptură cîteva versete și a ne declara noi înșine fără păcate, siguri de mîntuire.

Dar să lăsăm Sf. Scriptură, să vedem cum ne înfățișează ea pe credincioșii pocăiți. În două pilde Mîntuitorul ne arată cum trebuie să fie și pe ce drum trebuie să pășească cel care se pocăiește. Vameșul se duce la templu să se roage și, spre deosebire de fariseu, care se fălește cu credința și faptele sale, nici nu îndrăznește să ridice ochii, nu judecă și nu vede pe nimeni decît pe sine și păcatul său, nu se laudă în rugăciunea sa, dimpotrivă se smereste, pîrîndu-se pe sine însuși, recunoscînd că este un păcătos, fapt pentru care cere mila lui Dumnezeu... (Luca 18, 13).

Un alt exemplu despre felul cum trebuie să fie un om pocăit ni-l arată Mîntuitorul în persoana „Fiului pierdut”, care nu vine la casa părintească ca să schimbe rînduilele tatălui și să-i spună cu obrăznicie că el n-are nevoie de servitorii lui... nu primește de la ei haine ci le ia el direct, căci s-a îndreptat și numai este răstălmăcit. Nu vine la tatăl său să se laude cu faptele și viața lui de fiu pocăit, ci cu căința și smerenie zice: „Tată greșit-am la cer și înaintea ta” (Luca 15, 21).

Să cercetăm de asemenea să vedem cum au înțeles și înfăptuit pocăința oamenii cei sfinți.

Proorocul David a păcătuit, fapt pentru care Dumnezeu a trimis la el pe proorocul Nathan. Proorocul vine la prooroc și-l mustră. David nu se supără, ci își mărturisește păcatul în fața proorocului, pocăindu-se. Cum? Nu declarîndu-se pe sine sfînt și după pocăință mai bun și mai drept ca toți oamenii, ci strigîndu-și păcatul în fața cerului și a pămîntului și recunoscînd că în păcate l-a născut maică-sa și păcatele îi sînt pururea înainte (Psalm 50).

(Continuare în pag. 2)

DECALOGUL

Porunca a patra

„Adu-ți aminte de ziua Domnului și o sfințește pe ea“.

În cărțile Vechiului Testament porunca aceasta o găsim formulată așa: Adu-ți aminte de ziua simbetei și o sfințește pe ea. În Noul Testament s-a schimbat. Și vom arăta cum.

Cei ce se întorc la litera Vechiului Testament și se silesc să întoarcă și pe alții uită sau nu înțeleg că Vechiul Testament a fost un „pedagog spre Hristos“, o călăuză pentru primirea lui Hristos-Domnul, pentru priceperea Noului Testament. Ei stăruiesc să ne întoarcem la cinstirea și sfințirea simbetei. Oare e corect să lăpădăm cuvintele și faptele Mântuitorului? Avem dreptul să ne socotim mai presus de El?

Să ne reamintim cum socoteau evreii timpul. Ziua avea 24 de ore, împărțită în două. Începutul zilei era răsăritul soarelui și ținea până la apusul lui (12 ore); iar noaptea de la apus până la răsăritul soarelui, dar nu o împărțeau în ore, ci în trei, mai apoi în patru străji. Ziua întreagă, de 24 ore, se socotea de la apusul soarelui de azi până la apusul soarelui de mâine. Șapte zile formau o săptămână. A șaptea se numea sabbat (în vorbirea noastră: sîmbătă). Zilele săptămînii nu aveau nume, ca la noi, ci numere: ziua una (întîia), ziua a doua, ziua a treia și așa mai departe până la sabbat, a șaptea. Cînd au început evreii mai întîi să numere zilele astfel nimeni nu poate spune. E greu, poate și incorect, să presupunem că sabbatul ar fi ziua a șaptea cea de la zidirea lumii, prelungită fără greșală pînă azi. Doar neamul omenească a trecut prin multe vremi tulburi, prin potop, prin amestecarea limbilor la Turnul Babilonului, prin războaie, prin mutări în robie și amestec de neamuri, care desigur au adus cu sine și schimbări în numărarea zilelor. Sabbatul (sîmbăta) evrească, cum îl găsim practicat, e numai de la darea legii la Sinai, deci pe timpul proorocului Moisi, — în jurul anului 1400 înainte de Hristos.

Mîntuitorul sîmbăta a trecut cu ucenicii printre grîne și aceștia sfărîmău spicele în palmă și mîncău boabele (Marcu 2, 13). Într-o sîmbătă a vindecat pe bolnavul de apă (idropică) (Luca 14, 1—6). Într-o sîmbătă a dat vederea orbului din naștere (Ioan 9, 1—3). Sîmbăta, și în templu, vindecă pe femeia gîrbovită de 18 ani (Luca 13, 11—17). Sîmbăta face sănătos pe slăbănogul de la lacul Vitezda. Sîmbăta înviază pe Lazăr. Sîmbăta vindecă pe cel cu mîna uscată (Marcu 3, 1—6). O, dar cine mai știe cîte altele a făcut Iisus-Domnul, care nu sînt scrise în cărțile Noului Testament. Toate aceste fapte dumnezeiești i le socoteau călcarea poruncii a patra din decalog și se străduiau... să ațite poporul împotriva Lui. Întrebîndu-l mai-marii poporului cu ce drept face aceasta, El răspundea: „Fiul Omului este domn (stăpîn) și al simbetei“ (Marcu 2, 28). Cu alte cuvinte are dreptul să o schimbe.

Și a schimbat-o! De ce ținem Duminică și nu sîmbăta?

Ce însemnează cuvîntul Duminică? E o prescurtare de la latinescul „domini dies“, care însemnează pe limba noastră, ziua Domnului sau ziua domnească. Am păstrat din cele două cuvinte numai pe dominica. Numele acesta îl aflăm pomenit mai întîi de Sf. Evanghelist Ioan în Apocalipsă la cap. 1, v. 10. Creștinii cei dintîi multă vreme i-au zis ziua una (întîia) a simbetelor, adică a celor șapte zile (a săptămînii) (Matei 28, 1). În această zi a săptămînii s-a săvîrșit cea mai mare minune a tuturor veacurilor: Învierea Domnului. În această zi mare, însuși Domnul a săvîrșit cea dintîi Sfîntă Liturghie, frîngînd pîinea în fața lui Luca și Cleopa și a țaranului din Emaus. Tot în această zi mare a suflat asupra Sf. Apostoli și a zis: „Luați Duh Sfînt, cărora veți ierta păcatele vor fi iertate și cărora le veți ținea vor fi ținute“ (Ioan 20, 29, 22—23), așezînd astfel Sfînta Taină a preoției. La Cina cea de Taină după ce a binecuvîntat pîinea (trupul Lui) și paharul cu sîngele Lui, Domnul a poruncit zicînd: „Aceasta s-o faceți întru pomenirea mea“ (Luca 22, 19—20). Și îndată după scularea Sa din morți, Sf. Apostoli și cei dintîi creștini și de la ei urmașii lor în ziua cea dintîi a săptămînii, deci nu în a șaptea, se adunau la frîngerea pîinii, adică la Sf. Liturghie. Tot în ziua întîia a săptămînii s-a pogorît Duhul Sfînt în chip de limbi ca de foc peste apostoli. Ce arată toate acestea? Că odată cu venirea Mîntuitorului multe

din rînduielele Vechiului Testament și-au pierdut rostul și țaria, întru ele și cele legate de sîmbăta, căreia i-a luat locul ca zi de serbare și odihnă ziua întîia, Duminică, ziua atîtor mari fapte din iconomia mîntuirii, „ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim întrînsa“ cum a profețit Psalmistul. Și cei ai lui Hristos într-adevăr o sărbătoreau ca zi de odihnă (pentru muncă) și o sfințeau adunîndu-se la Sf. Liturghie, care se făcea cu citire multă din Sf. Scriptură, cu cîntare de psalmi, cu cîntări duhovnicești (imne religioase), cu povestirea sfintelor amintiri, la care mulți din cei de față fuseseră martori oculari, cu frîngerea pîinii și împărtășire cu Sf. Trup și Sînge al Domnului. Deci nu sîmbăta!

Creștini dreptmăritori, săpați nu în piatră, ci adînc în inimă porunca: „Adu-ți aminte de ziua Domnului și o sfințește pe ea“. Din vorbele, din faptele, din purtarea voastră să se vadă aceasta!

Pentru toți creștinii adevărați deci „Ziua Domnului“ este Duminică, pe care Sf. noastră Biserică o serbează de 2000 de ani aproape și pe care s-o cinstim și noi cu mergerea noastră la biserică, prin primenire sufletească, nu numai în haine, prin rugăciuni și fapte bune.

G. M.

Cu privire la pocăință

(Urmare din pag. 1)

David după ce s-a pocăit, după ce i s-a dat darul proorociei, după ce i s-a vestit de Dumnezeu că din neamul lui se va naște Mîntuitorul, nu s-a mîndrit, n-a luat legea descoperită prin Moise și prooroci ca s-o tîlmăcească el, cum îi vine bine și cum îl taie capul, ci cu smerenie s-a supus întru toate preoției lui Aron. Același lucru l-au făcut toți proorocii Vechiului Testament. Dar în Noul Testament este înfățișată pocăința? Femeile mironosite, deși l-au slujit pe Domnul cu credință, deși au fost învrednicite cele dintîi să-l vadă pe El înviat, nu s-au mîndrit cu faptele, credința și vedenia lor și nici nu s-au făcut vestitoare ale Evangheliei, ci supuse și ascultătoare au rămas întru toate Apostolilor Domnului. Sf. Apostol Pavel, deși a fost convertit pe drumul Damascului, printr-o lumină venită din cer, deși a fost răpit pînă la al treilea cer și a văzut lucruri ce nu pot fi văzute și grăite de oameni... deși a fost singurul, despre care însuși Dumnezeu a zis că-i este „vas ales“, cu toate acestea nu s-a umplut de Duh Sfînt, fără numai după ce a primit învățătură de la un slujitor al Domnului, Anania, care l-a învățat ce trebuie să facă. (F. Ap. 9, 3—17). De asemenea, n-a plecat la propovăduirea Evangheliei decît după ce mai marii Bisericii și-au pus mîinile peste el și l-au lăsat să plece (F. Ap. 13, 1—3). Dar după ce a lucrat pentru Domnul mai mult decît toți Apostolii (I Cor. 15, 10), după ce a ridicat steaguri de biruință asupra diavolului peste tot pămîntul, cum se vedea el pe sine? Cum se lauda? Auziți cum: „Eu sînt cel mai mic dintre apostoli...“ (I Cor. 15, 9), iar în altă scrisoare zice că nu se poate lauda decît cu neputințele sale. Auziți? Pavel-Apostolul, stîlpul bisericii, „îngerul pămîntului“, omul ceresc, el, care se ridică cu știința și virtutea lui pînă la bolțile cerului, se numește pe sine „om pătimaș“, „cel mai mic“... și se laudă numai cu neputințele lui.

Vedem deci că ceea ce a predominat la Sfîntul Apostol Pavel a fost smerenia, căci deși a fost un fel de alt Hristos, totuși el nu s-a laudat cu virtuțile sale, cu meritele sale, nu s-a numit pe sine „Sfînt“, ci s-a socotit tot timpul „cel dintîi“ dintre cei ce greșesc.

Așa a înțeles el pocăința, așa au înțeles-o proorocii, Apostolii, sfinții și toți dreptcredincioșii care au urmat lui Hristos nu ca să-i spună lui Dumnezeu (asemenea fariseului) cît sînt ei de drepiți și de curați în raport cu semenii lor, ci tocmai invers, recunoscîndu-și greșelile, slăbiciunea firii lor omenești, au căutat să urmeze Mîntuitorului, să urmeze învățăturii și rînduielelor Lui, lăsate și păstrate în Sf. Sa Biserică de-a lungul veacurilor.

Pocăința deci înseamnă smerenie și nicidecum mîndrie, care o omoară, înseamnă întoarcere de la căile rele, înseamnă, mai ales, urcuș permanent spre culmile virtuților propovăduite de Sf. Apostoli, de Mîntuitorul Iisus Hristos, prin Biserică Sa cea sfîntă.

T. Radu

Gînduri creștine

„Jertfa lui Dumnezeu: duh umilit, inima înfrîntă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi“.

(Psalm 50, 18)

În viața zilnică împrejurările fac să se accentueze rolul activ al faptelor umane. Dar lauda de sine a fariseului, care zicea cu trufie: „Îți mulțumesc Doamne, că nu sînt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepiți, adulteri sau ca acest vameș; postesc de două ori pe săptămînă, dau zeciuiala din toate cîte cîștig“ (Luca 18, 11—12) a fost respinsă de Mîntuitorul cu cuvintele că „cine se înalță pe sine“, în dauna aproapei, „se va smeri“.

În schimb, vameșul a primit ascultare pentru că se ruga smerit: „Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosul“.

Umilința, ca smerenie, modestie și inimă înfrîntă se bucură de răsplata lui Dumnezeu. Dar această umilință creștină nu este slugărnice, nici stare de supunere oarbă sau calculată, în vederea unui profit, ci ea se razimă pe sentimentul încrederii, al dragostei către Dumnezeu și semen. Prin ea se arată recunoașterea permanentă că în afară de acel „eu“ mai există și un „tu“, aproapele, la fel de chemat spre mîntuire.

Și exemplul cel mai hotărîtor îl dă însuși Mîntuitorul cînd a spus: „Învățați de la mine, că sînt blind și smerit cu inima“ (Matei 11, 29).

„Iată, eu am venit ca viață să aveți și din belșug să aveți“.

(Ioan 10, 10)

Mîntuitorul a venit la „oile sale“, care merg după Păstorul lor cel bun și jertfitor, Hristos, căci îi cunosc glasul; ele nu ascultă de furi și nici nu se lasă răpite (Ioan 10, 4—15).

Chiar și „alte oi“, adică alți creștini, care încă „nu sînt din staulul acesta“ Hristos le va readuce la Sine, ca toți să aibă belșugul harurilor.

Asemănarea cu oile urmează faptului, că acestea sînt expresia ascultării, a blîndeții, a răbdării și a folosirii pentru mulți. Evident, că „astfel de oi“ nu-l vor dezamăgi pe Păstorul lor!

„Nici sărutarea îți voi da ca Iuda“.

(Din rugăciunea de la Sf. Împărtășanie).

Prin sărutare fățarnică, Iuda l-a trădat pe Mîntuitorul Iisus Hristos. Atunci, acest gest gingaș de simpatie și de dragoste, a devenit un semn de răutate vicleană.

De aceea Mîntuitorul are două atitudini față de credincioși: pe unii îi cheamă la Sine zicîndu-le: „Veniți binecuvîntații Părintelui meu“, în schimb pe alții îi respinge de la Sine cu cuvintele: „Duceți-vă de la mine“ (Matei 25, 31—46).

În adevăr, pe pămînt trăiesc variate feluri de creștini; unii se străduiesc spre umanitate, prin virtuți, spre desăvîrșire, pe cînd alții se complac în mediocritate, în păcătoșenie spre pierzare sufletească.

Dar toți sînt chemați prin Sf. Euharstie, spre sărutare cu adevărat creștinească!

„Cînd vă rugați, nu fiți ca fățarnicii, care se arată oamenilor“.

(Matei 6, 5).

Rugăciunea creștină este o convorbire intimă între credincios și Dumnezeu, cu Sf. Treime, cu Maica Domnului, și cu Sfinții. Ea izvorăște din starea duhovnicească a credinciosului.

Unde să ne rugăm deci? — Oriunde pe parcursul vieții, dar mai ales în Casa Domnului, în biserică, anume rînduită pentru aceasta, la sfintele slujbe.

Cînd să ne rugăm? Oricînd o cere sufletul și mai ales împreună cu semenii creștini și cu preoții, la sfintele slujbe din biserică.

Cum să ne rugăm? — cu toată convingerea și smerenia, din toată inima, în „cămara sufletului propriu“ (Matei 6, 6—7).

Ce să cerem în rugăciunile noastre? La aceasta a răspuns însuși Mîntuitorul prin „rugăciunea domnească“, sau „Tatăl nostru“ (Matei 6, 9—13), din care apoi au fost derivate de Biserică, adică de cei rînduiți cu pastorația, prin Sfintele sinoade, toate rugăciunile speciale, care se găsesc în cărțile bisericești și în cărțile de rugăciuni. În acest domeniu au dat exemplu pilduitor Sfinții Părinți ai Bisericii noastre strămoșești.

„Harul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi cu toți. Amin!“

(Apoc. 22, 21)

Iată ultimele cuvinte din Apocalipsă, ca răspuns apostolic la afirmația Revelației divine, că

(Continuare în pag. 4)

1 MAI - ziua muncii

La 1 Mai 1971 se împlinesc 81 de ani de la sărbătorirea pentru prima oară a zilei de 1 Mai (1890) în numeroase state europene, ca: Franța, Germania, Italia, Belgia, Austro-Ungaria, România și altele. Nu întâmplător sărbătorirea acestei zile pentru prima oară în țara noastră s-a petrecut deodată cu cea din alte țări europene, în care muncitorimea forma o mare parte din populație, deoarece în țara noastră, deși majoritatea populației o forma țărăimea, s-a format încă din cea de-a doua jumătate a veacului trecut o puternică conștiință de clasă a proletariatului, întreținută și cultivată de luptători și ideologi ca C. Dobrogeanu-Gherea și alții. Hotărârea de a se sărbători ziua de 1 Mai ca zi internațională a muncii, ca sărbătoare a solidarității internaționale a oamenilor muncii s-a luat la primul congres al Internaționalei a II-a de la Paris (1889), în amintirea grevei din 1 mai 1866 a muncitorilor din Chicago (America), care a fost înăbușită în sânge de poliție.

În condițiile oprimării clasei muncitoare din statele capitaliste, când orice manifestări revendicative ale muncitorimii erau interzise ori înăbușite în mod brutal, Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc a devenit un adevărat simbol pentru muncitorii din toate statele capitaliste de pe glob, care-i chema la lupta pentru înfăptuirea unității și solidarității clasei muncitoare din lumea întreagă. Dar regimurilor capitaliste nu le convenea crearea și cu atât mai puțin întărirea unității și solidarității clasei muncitoare, de aceea cu prilejul acestei sărbători erau luate măsurile restrictive și represive, pentru ca nici măcar în această zi, muncitorimea să nu-și poată manifesta doleanțele ei juste pentru o viață mai bună și pentru condiții de muncă mai umane.

Dar o dată cu întemeierea celui dintâi stat socialist din lume, după primul război mondial, Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc a dobândit o nouă și adâncă semnificație, deoarece pentru întâia oară, după secole de muncă pentru alții, după secole de muncă în folosul exploataților, muncitorul și-a dobândit dreptul de a munci pentru el însuși, desfășurându-și munca sa pe temeiul dezvoltării tehnicii și culturii. Această semnificație a zilei de 1 Mai s-a diversificat și îmbogățit îndeosebi în decursul ultimului sfert de veac ce s-a scurs după cel de al doilea război mondial, când numărul statelor socialiste a sporit, atingând cifra de 14. În statele socialiste, munca devine o datorie de onoare a fiecărui cetățean, iar dreptul la muncă este garantat nu în mod abstract, prin texte de legi ineficace, ci în mod real, prin planificarea continuă și ascendentă a întregii economii naționale din statele respective. Societatea socialistă crează condiții favorabile pentru dezvoltarea prin muncă a capacităților și aptitudinilor fiecărui om, pentru perfecționarea lui prin muncă și pentru ridicarea continuă a nivelului lui profesional și cultural. Prin lichidarea exploatarei omului de către om, ca și prin generalizarea caracterului obligatoriu al muncii după principiul: „cine nu muncește, nu mănâncă” — socialismul lichidează și parazitismul, ridicând demnitatea muncii pe culmile cele mai înalte. Astfel, cu toate că munca își păstrează caracterul ei de categorie economică, ea devine și o categorie etică, dobândind un profund conținut moral-social.

În aceste condiții, se schimbă și atitudinea față de muncă. De acum munca dobândește un caracter de masă, un caracter creator, devenind un titlu de cinste, de glorie, de eroism. Ca urmare a acestui fapt, Ziua de 1 Mai nu rămâne numai la semnificația unui simbol al unității și solidarității muncitorilor în lupta lor împotriva exploatarei

capitaliste — care se perpetuează în statele capitaliste — ci dobândește caracterul de sărbătoare a succeselor și înfăptuirilor realizate prin muncă în statele socialiste, atât în folosul societății, cât și în folosul personal al muncitorilor de toate categoriile. Ea devine deci momentul festiv, culminant, în care se face bilanțul realizărilor din statele socialiste, prin munca liberă și creatoare a tuturor cetățenilor: muncitori, țărani și intelectuali, strânși uniți în același elan de ridicare a patriei lor, prin munca lor comună.

*

Sărbătoarea zilei de 1 Mai în Patria noastră socialistă, România, oferă credincioșilor Bisericii noastre prilejul de a-și manifesta, alături de toți oamenii muncii de la noi și din lumea întreagă, bucuria pentru noul rang și noua valoare acordată muncii în societatea socialistă. Căci e de ajuns să ne gândim numai la câteva texte din Sf. Scriptură, ca de ex.: „Cea mai scumpă comoară pentru om este munca” (Prov. 12, 27), și: „Iar dacă cineva nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce” (II Tes. 3, 10). De aceea, credincioșii Bisericii noastre găsesc în această învățătură un puternic imbold spre a lua parte nu numai la marile biruințe ale oamenilor muncii din Patria noastră, ci deopotrivă, de a-și da prin munca lor zi de zi întreaga lor contribuție la ridicarea acesteia pe culmi de lumină din ce în ce mai strălucitoare.

Cu astfel de gânduri și sentimente întâmpinăm noi credincioșii Bisericii Ortodoxe Române și în acest an sărbătoarea de 1 Mai, Ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii.

I. Zăgrean

INFORMAȚII

— În prima decadă a lunii martie 1971, la vârsta de 70 de ani și după o scurtă suferință, Prea Fericitul Părinte Kiril, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Bulgare, a trecut la cele veșnice, Biserica soră bulgară pierzând un mare ierarh, iar Biserica noastră un bun și de seamă pieten.

La solemnitatea înmormântării, Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată de o delegație formată din: I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcopii Antim Tîrgovișteanul și P. S. Antonie Ploieșteanul, vicari patriarhali, care a plecat din București în 9 martie și s-a întors în 14 martie a.c.

Înhumarea patriarhului Kiril a avut loc la mănăstirea Bacicovo, între ai cărei ctitori este pomenit și un nume românesc și anume boierul Gheorghe din Craiova.

În numele Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian și al Sf. Sinod, delegația Bisericii noastre a prezentat condoleanțe I. P. S. Mitropolit Maxim de Lovci, noul ales locuitor de patriarh. Între altele delegația a vizitat Academia Teologică din Sofia, celebra mănăstire Rila, precum și alte monumente de seamă din țara vecină, cu care prilej s-au subliniat relațiile de prietenie dintre Bisericile și popoarele român și bulgar. Delegația s-a întâlnit de asemenea cu organele parohiale (P. C. pr. Alex. Munteanu și consilierii) ale bisericii române din Sofia.

— Însoțit de dl prof. Dr. N. Chișescu, de la Institutul Teologic Universitar din București, între 29 martie și 3 aprilie 1971, Centrul nostru arhiepiscopesc și Institutul Teologic Universitar din Sibiu au fost vizitate de prof. E. L. Mascall din Londra.

Cu acest prilej, în fața corpului profesoral, a studenților și a altor invitați, domnia sa a susținut trei conferințe și anume: În 29 martie despre: „Raiul dobândit”, în 30 martie despre: „Războiul nevăzut”, iar în 31 martie despre: „Toate lucrurile sînt în Hristos”.

La aceste conferințe a participat și a luat cuvîntul și I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului.

În Catedrala mitropolitană, oaspetele englez a participat la o Liturghie a darurilor mai înainte sfințite, vizitînd totodată o seamă de monumente bisericesti și culturale din Sibiu, Mănăstirea Brîncoveanu de la Sîmbăta de Sus, precum și alte biserici din Arhiepiscopie.

— Duminică, 4 aprilie 1971, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, însoțit de la Sibiu de P. C. vicar arhiep. Tr. Belașcu și de alți preoți și diaconi, a făcut o vizitație canonică în parohia Zaul de Cîmpie (prot. Luduș).

În ajun, sîmbătă, 3 aprilie a. c., s-a săvîrșit slujba vecerniei în parohia Valea Lungă (prot. Luduș), cu care prilej au vorbit credincioșilor: C. pr. D. Pașencu (parohul local), P. C. prot. I. Macavei (Luduș), P. C. vicar Tr. Belașcu, iar la sfîrșit I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a zăbovit cu deosebire asupra explicării Sf. Liturghii și asupra altor învățături ale Bisericii noastre.

A doua zi, I. P. S. Sa, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a săvîrșit în parohia Zaul de Cîmpie Sf. Liturghie arhierescă. La priceasnă, predica zilei a rostit-o P. C. prof. Gh. Șoima, iar la sfîrșitul Sf. Liturghii au vorbit: C. pr. I. Pintea (parohul local), P. C. vicar Tr. Belașcu, precum și I. P. S. Mitropolit Nicolae, care s-a oprit asupra îndatoririlor credincioșilor în timpul postului mare, asupra prețurii și folosirii cu maximă roadă a timpului pe care îl avem (a clipei, a orei, a zilei, a anilor etc.), împărțînd totodată și alte învățături și îndemnuri de zidire creștinească și cetățenească.

— În Duminica Floriilor, 11 aprilie 1971, după Sf. Liturghie arhierescă în Catedrala mitropolitană din Sibiu s-a săvîrșit parastasul anual pentru odihna sufletului adormitului mitropolit al Ardealului, Nicolae Colan († 15 aprilie 1967).

În prezența familiei și a numeroși credincioși, cunoscuți și prieteni, între care dl Dr. Ioan Goia, parastasul a fost slujit de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, care a rostit și un cuvînt de pomenire, în care a evocat personalitatea adormitului în Domnul mitropolit, viața sa plină de dăruire pentru obștea cea mare a credincioșilor, pentru binele poporului nostru.

În aceeași zi, I. P. S. Sa a săvîrșit slujba de pomenire a parastasului și la mormîntul din Rășinari, al mitropolitului Nicolae Colan.

— Sîmbătă, 24 aprilie 1971, capitala Statelor Unite ale Americii, Washington, a cunoscut cel mai mare și impresionant marș pentru pace de pînă acum, cu care prilej sute de mii de americani au rostit într-un singur glas: „Fiii noștri n-au ce căuta în Vietnam! Puneți capăt războiului!”.

Sf. Ioan Valahul

În urmă cu vreo trei sute de ani, turcii au trecut Dunărea ca să se răzbune pe voievodul român de atunci. La întorcere au luat cu ei în robie, printre alții, și pe un tînar frumos și îndrăzneț, crescut în frica lui Dumnezeu, în dragoste de legea noastră ortodoxă și de pămîntul drag al țării. Acesta a devenit Sf. Mucenic Ioan Valahul, sau românul, pe care Biserica Ortodoxă îl prăznuiește în ziua de 12 mai în fiecare an.

Iată pe scurt istorisirea vieții acestui Sfînt român.

Sf. Mucenic Ioan Valahul era de origine din părțile Olteniei. Pe vremea cînd el trăia în casa părintească, Mihnea Vodă, domnul Țării Românești, a pornit o răscăală împotriva turcilor, care strîngeau biruri grele și jefuiau poporul. Această îndrăzneală a supărat pe sultanul turcesc, care a trimis oaste multă să pedepsească pe Domnitorul român. Mihnea s-a retras peste munți în Transilvania. Armata turcescă, care a ajuns pînă lîngă Deva, s-a întors prin Oltenia, de unde a prins și a dus în robie zeci de mii de români. Între aceștia se afla și tînarul Ioan, care abia împlinise 15 ani.

Necazurile robiei în țară străină au fost nenumărate. Silit la un păcat rușinos, nu s-a supus. A fost dus desculț și dezbrăcat pe vreme de iarnă la o stăpîină a sa, care-l avea cumpărat ca sclav de fostul ei soț și care, vîzîndu-l tînar și frumos, a dorit să-i fie bărbat. Cîm locuia în Constantinopol și era destul de bogată, stăpîina văduvă pretindea de la robul român să-și părăsească legea românească, ortodoxă, și să treacă la

(Continuare în pag. 4)

Despre iertare

Sîntem încă în marele post al Sf. Paști, timp în care rostim zilnic și cu mai multă căldură cuvintele Domnului: „Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“.

Rostind deci rugăciunea „Tatăl nostru“, trebuie să avem mereu în minte faptul că cerem de la Dumnezeu iertare pentru multele noastre păcate în măsura în care și noi iertăm celor ce ne greșesc nouă.

Am fost chemat cîndva să împărtășesc o femeie credincioasă, greu bolnavă și care se ruga să o ierte Dumnezeu.

Spovedindu-se, m-a rugat să interviu ca preot pe lângă o vecină a ei, față de care greșise în tinerețe și să vină să o ierte, ca să poată muri liniștită.

Prețuindu-i căința, la întoarcere m-am abătut pe la vecină și am adus vorba despre rugăminta bolnavei.

Am rugat-o și eu să uite ce a fost în tinerețe și să o ierte.

„Nu o iert, părinte. Mi-a făcut destul rău în tinerețe și am suferit prea mult de la soțul meu pentru ea, ca s-o pot ierta“.

Deși m-a întristat răspunsul, i-am zis:

„Chiar așa fiind, dumneata nu vezi că și-a luat osînda de la Dumnezeu și de atîția ani se chinuiește. Ce ai să câștigi dacă îți încarci sufletul cu păcatul acesta. Nu uita că îți cere iertare un bolnav în pragul morții. Fiecăre sîntem greșiți înaintea lui Dumnezeu și El are să ție seamă de bunătața dumitale“.

„Părinte, nu mai insista, ți-am spus odată, nu o iert“.

„De ce te arăți atît de neînțelegătoare? Nu te gîndești la bunătața lui Dumnezeu?“

Dar cuvintele mele n-au găsit răsunset bun în inima ei și i-am răspuns: „Dacă nu vrei să ierți, degeaba te mai numești creștină, degeaba mai postești, degeaba te mai rogi, în zadar mai rostești „Tatăl nostru“, în care ne luăm anumite angajamente față de Dumnezeu.“

„Asta mă privește, părinte“.

„Foarte bine, însă am fost dator să-ți spun că nu faci bine ceea ce faci. Dumnezeu ne-a învățat să iertăm nu o dată, ci de șapte zeci de ori cîte șapte și dumneata nu vrei să ierți nici măcar odată“.

Și am plecat cu inima întristată de atîta îndărătnicie.

A doua zi fiind sîrbătoare, ducîndu-mă spre biserică, m-am întîlnit cu vecina de ieri, care mergea și ea la biserică.

Am întrebat-o atunci, dacă vine la biserică știe ea că trebuie să fie cu inima împăcată cu toți oamenii?

„Da, părinte — mi-a răspuns ea. Am cugetat mai adînc la cuvintele pe care mi le-ai spus cu o zi în urmă și mi-a părut rău de îndărătnicia mea.“

M-am dus la vecina bolnavă și i-am spus că o iert pentru tot ce mi-a greșit și ne-am îmbrățișat ca două surori.

Acum parcă sînt alta, mi-e inima mai ușoară și merg, nu știu cum să spun, mai bucuroasă la biserică că am putut să am tăria să iert și eu așa cum și Dumnezeu mă iartă și ne iartă pe toți de atîtea ori“.

Pr. I. Spiru

Gînduri creștine

(Urmare din pag. 2)

„cel ce adevărește toate, adică Iisus Hristos, va veni la timpul cuvenit“ (Apoc. 22, 16—20).

Dar Hristos de și s-a înălțat la cer, El, ca Fiul lui Dumnezeu, este mereu prezent printre credincioși, în Biserică, în Sf. Euharistie, în conștiința creștină, și harurile Sf. Treimi coboară spre credincioși.

Numai că între credincioși sînt unii, care, fiind ușuratici, se îndoiesc de venirea Mîntuitorului, alții, din scrupulozitate doresc amînarea venirii Lui, nefiind încă pregătiți. Unii aleargă după cele ale Martei, dar alții rîvnesc la cele ale Mariei (Luca 10, 41—42). Dar tuturor le spune Mîntuitorul: „Priveghiați deci, că nu știți în care zi vine Domnul vostru“ (Matei 24, 42).

Prof. M. Șesan

Îndemnuri creștinești

Trebuie să mîncîci la timp și cu cumpătare, dacă vrei să trăiești ani mulți, dar nu trebuie să trăiești în viață numai ca să mîncîci, fără să produci ceva folositor în lume. Cel ce e trîntor și leneș, în decursul vieții sale, e un om de nimic și face umbră în zadar pămîntului și are parte în lume de sărăcie, boală și chiar moarte. Lenea e-o cucoană mare, care n-are de mîncare. Vai și-amar de cel trîndav, căci pierde și împărăția cerească a lui Dumnezeu.

Fiule, fă bine întodeauna tuturor. Vorba Mîntuitorului: „Binecuvîntează pe cel ce te blastămă“. Fă binele celui ce-ți face rău și roagă-te pentru cel ce-ți dorește răul! Și mare bucurie vei avea în suflet. Și ce bine și fericit te vei simți, în viața ta, cînd vei iubi pe vrăjmașii tăi.

Mai întîi ești dator să sameni semințe sănătoase și selecționate, în țarina ta, bine ogorită și muncită, dacă vrei ca să culegi și să aduni numai și numai belșug de roade bogate. Deci împrăștie semințe bune, ca să strîngi recoltă multă! Căci ce sameni, aceea și culegi; sameni vînt, vei aduna furtună.

Mai întîi trebuie să practici bine o meserie, ca să devi mai tîrziu un bun meșteșugar. Învață bine un meșteșug oarecare, dacă vrei să ajungi, mîine-poimîine, un adevărat și bun meseriaș! Căci: „Meseria — oricare ar fi ea — este o nobilă brătară de aur“, în viața ta.

Fiule, nu trebuie să fugi deodată după doi iepuri! Căci pe cel ce aleargă să prindă doi iepuri, îl asigur că nu va prinde niciunul. Mulțumește-te să prinzi numai unul, deocamdată; căci vei avea timp și pentru al doilea, ca să pui mîna pe el, cu oarecare dibăcie, căci ce-i mult, nu-i niciodată bun. Și ce poți face azi, fă cu bucurie!

Nu-s întodeauna zile de sîrbătoare! Adică muncește în zilele rînduite pentru muncă, iar în cele rînduite pentru prăznuire odihnește-te, îngrijindu-te în chip special de viața ta sufletească. De aceea bătrîniții noștri, plini de înțelepciune, ziceau astfel: „Sînt mai multe zile, decît covrigi!“ Deci omul să se odihnească seara, după munca sa și să nu stea mereu, ca cel leneș și să nu risipească odată totul și pe urmă să ducă lipsă. Să fie cumpătat în toate; la muncă și la odihnă și să facă economie!

Dragă cititorule, urmează aceste îndemnuri și te vei simți bine în viață.

A. B.

Din învățăturile Sfintei Scripturi

● Deprinde pe tînar cu purtarea pe care trebuie s-o aibă; chiar cînd va îmbătrîni nu se va abate de la ea. (Pilde 22, 6)

● Cel ce seamănă nedreptate, seamănă nenorocire, iar toiagul mînicii lui (Dumnezeu) îl va bate pe el. (Pilde 22, 8)

● Precum celui care mîncă multă miere nu-i merge bine, tot așa cel care vrea să pătrundă slava dumnezeiască este copleșit de puterea ei.

● Asemenea unei cetăți cu o spîrtură și fără zid, așa este omul căruia îi lipsește stăpînirea de sine. (Pilde 25, 27—28)

● Cel ce își ascunde păcatele sale nu propășește, iar cel ce le mărturisește și se lasă de ele va fi miluit. (Pilde 28, 13)

● Cine iubește banii nu se va sătura de bani, iar cel ce iubește bogăția nu va avea parte de rodul ei. Și aceasta este deșertăciune. (Ecclesiast 5, 9)

● Este o răutate cumplită pe care am văzut-o sub soare: bogății puse la o parte de stăpînul lor pentru a lui nenorocire. (Ecclesiast 5, 12)

● Fiți desăvîrșiți, precum și tatăl vostru cel din ceruri desăvîrșit este. (Matei 5, 48)

● Fiți înțelepți ca șerpui și nevinovați ca porumbeii. (Matei 10, 16)

● Nimic nu este acoperit ca să nu se descopere și ascuns care să nu se vădească. (Matei 10, 26)

● Dumnezeu mi-a arătat că pe nici un om să nu-l socotesc spurcat sau necurat. (F. Ap. 10, 28)

● Întru toate v-am dat vouă pildă, că ostentindu-vă așa se cade să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvîntul Domnului Iisus, căci el a zis: Mai fericit este a da decît a lua. (F. Ap. 20, 35)

● Cele nevăzute ale lui (Dumnezeu), veșnica lui putere și dumnezeire, se văd lămurit de la începutul lumii în fapăturile lui. (Romani 1, 20)

Bucuria vieții

— Ai avut multe bucurii în viață? Cred, dar părerea mea este că însăși viața este o mare bucurie. Este bucurie pentru că poți contempla frumusețea lumii și măreția armoniilor ei. Este bucuria realizărilor personale. E bucuria marilor realizări ale poporului. E bucuria dragostei frățești.

Nu trebuie ca o boală sau o întristare să-ți întunece privirea limpede a ochilor sufletului tău, căci și tu un luminat trăitor al vieții duhovnicești a spus: „De nu vrei să suferi, cum vrei să fii prieten al Răstignitului Hristos?“ Atunci de ce cîrtești?

Dar uneori chiar în durere simți multe momente înălțătoare de bucurie. Ți se pare inexplicabil că în asemenea clipe îți vine să îmbrățișezi pe primul trecător ca pe un frate în loc să îl ocolești? Află că este harul lui Dumnezeu care ți-a invadat sufletul cu o bucurie pe care numai Sfinții au gustat-o în plinătatea ei, cînd au privegheat rugîndu-se. Deci, roagă-te și muncește și vei avea multe asemenea bucurii.

Pr. Vasile Petrica

Sf. Ioan Valahul

(Urmare din pag. 3)

legea turcească, mahomedană. Tînarul Ioan nu s-a lăsat înduplecat, rămînînd în credința strămoșească. Astfel s-a dovedit statornic și nu s-a lăsat ademenit de repetatele stăruințe ale acelei femei bogate, care a căutat să-l înduplece cu fel de fel de promisiuni și daruri. Dar nici slobozirea din robie, nici bogăția și nici altceva nu l-au putut îndupleca. Dragostea de legea străbună în care s-a născut și dorul de potecile copilăriei îl stăpîneau mai presus de orice; mai presus de toate bogățiile și viața fastuoasă constantinopolitană, care i se ofereau.

După vreo doi ani și jumătate, stăpîna sa, vîzînd că nu poate să-și înduplece robul la primirea legii turcești, plină de mînie l-a pîrît stăpînitorului cetății Constantinopolului. Acesta l-a închis în temniță. Acolo a urmat alte stăruințe ale stăpînei sale, dar totul a fost în zadar. În cele din urmă, tînarul Ioan a fost spînzurat în ziua de 12 mai, anul 1662. În acest fel, robul român s-a mutat către Domnul, fiind trecut în rîndul Sfinților Mucenici, cu numele de Ioan Valahul.

Viața sa a fost scrisă pe larg de un mare dregător al Patriarhiei din Constantinopol, care se cheama Ioan Cariofil.

Sf. Mucenic Ioan Valahul rămîne în cinstea noastră a credincioșilor români, ca un vrednic păstrător al credinței creștine ortodoxe și ca un mare iubitor al plaiurilor noastre părintești.

Împreună cu ceilalți Sfinți, el se roagă lui Dumnezeu pentru ocrotirea credincioșilor noștri, a cărui odraslă a fost. Ca floare smulsă din pămîntul românesc în vremuri grele, Sf. Ioan Valahul și-a păstrat mireasma credinței și prin sfîrșit mucenicesc a fost sădit de Dumnezeu în patria cerească a tuturor Sfinților.

Pr. I. Buta